

❧ MERI VESLI ❧

Život po meri

Preveo
Nenad Milojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Mary Wesley
A SENSIBLE LIFE

Copyright © Mary Wesley 1990

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Džejsu Hejlu

PRVI DEO

Jedan

Nije bilo vetra; more, glatko kao staklo, spajalo se s nebom čija se boja stapala s vodom. Samo je poneki odblesak odavao njihov susret. Nagib plaže bio je tako blag da je lako mogao predstavljati i optičku varku. Pesak, pri obali suv kao barut, postepeno je u vodi menjao boju, kvasio se, poravnavao i izjednačavao s morem.

Po neočekivano toplom februarskom danu kopnene ptice su uvežbavale prolećnu pesmu, ali na plaži je bilo tiho; pružala se široka i prazna. Jedna čaplja koja se od rečnog ušća zaputila prema kopnu lenjo mašući krilima pojačavala je utisak praznine. Dečak kome se učinilo da joj čuje lepet krila razočarano je spustio dvogled; došao je da posmatra morske ptice, ali njih nije bilo. Zatreptao je gledajući već nisko sunce, i odlučio da pođe kući.

Usmerio je pažnju na neko kretanje uz samu vodu, na udaljenosti od pola kilometra: neka majušna prilika se pomerala. Kad je dečak zažmirio da mu ne bi smetala treperava svetlost, ta prilika se podelila na dve. Dete i pas? Sigurno se spustilo niz liticu na zapadu i korača pored vode; od plaže nema otisaka stopala, nikakvog traga na pesku još vlažnom od poslednje plime i razlivene slatke vode iz potočića koji se iskrao iz ušća i zaputio prema moru.

Dečak je krenuo uz nagib plaže da bi bolje video; hramao je, oprezno stupao desnom nogom i poštapao se. S naporom je koračao uz suv pesak prekriven debelim slojem šljunka, hrskave sasušene morske trave, komada izbeljenog drveta, slomljenih prstaca, komadića stakla koje su uglačali talasi, dagnji. Kada se popeo, seo je na kratku oštru travu koja se prostirala od obale do ušća da se odmori. Koleno mu se još oporavljalo od povrede hrskavice. Olabavio je zavoj žaleći što je toliko zategnut, i prešao dlanom po busenu u kom je ostalo nekoliko stabljika sa semenjem. Znojio se jer, otkako se povredio, nije bio spreman za napor.

Pitao se koliko se more povlači kada je oseka. Rastojanja su varljiva; ne poznaje ovu obalu. Podesio je dvogled i okrenuo ga prema udaljenoj prilici.

Video je dete koje lagano hoda uz samu vodu, bacajući nogama u vazduh male mlazeve peska da zabavi psa nešto manjeg od sebe. Pas je mahnito jurio, šaljivo podvijenog repa, podignutih ušiju, čeljusti razjapljenih u histeričnom oduševljenju. Činilo mu se da ga čuje kako laje, ali baš tada su mu do ušiju doprli krici galebova koji su pravili nagli zaokret oko rta, i piska ostrigara što su preletali preko zaliva obgrljenog rtovima. U tom trenutku ga je i sunce, koje je iznenada prekrilo oblak, podsetilo da je februar nepredvidiv mesec.

Pratio je dvogledom ostrigara sve dok ih nije, sa žaljenjem, izgubio iz vida, kada su zamakli iza rta. Njihov prolazak podigao je kormorana kojeg nije primetio na steni iznad mora. Uzaludno se boreći protiv oblaka, gledao ga je kako leti prema suncu. Zakopčao je kaput ne bi li se zaštitio od ledenog povetarca koji je najavljavao večer.

Dete je sada trčalo, dugim koracima izmicalo pred morem koje se na dečakovo zaprepašćenje mreškalo preko peska brže nego što čovek može da hoda. Dete je dozivalo psa piskutavim glasom sličnim glasu ostrigara, ali je pas, obuzet uživanjem, počeo da kopa u pesku. Radio je grozničavo, bacao šapama

mlazeve mokrog peska prema moru, grizao pesak, tresao rundavom glavom, iskopavao jamu u koju je zaranjao glavu i rame, lajao.

Dete, devojčica, nastavila je da kaska, prelazeći dijagonalno plažu. Imala je gustu crnu kosu s pletenicama i nosila svetlosmeđi džemper i odgovarajuću suknju koju je uvukla u gaćice s elastičnim nogavicama; zato je imala grotesknu siluetu ušćerene jabuke. Njene duge noge bile su tanke. Povremeno je zastajala da zviždanjem dozove psa koji na to nije obraćao pažnju.

Sve ovo je zainteresovalo dečaka koji je stajao i posmatrao. *Plima nadolazi tako brzo da će dete morati da pođe drugim putem. Neće moći da stigne do obale zaliva, moraće da potrči prema njemu. A pas se ne ponaša baš mnogo pametno; podigao je glavu iz jame i neodlučno cvili; neće da prekine igru.*

Dečak je sada primetio da ga je plaža, koja je izgledala tako ravno, prevarila. Nadolazeća plima se kovitlala oko ostrva u pesku i pas, koji je stajao na jednom od ovih uzvišenja, bio je odsečen. Podigao je glavu i počeo da zavija. Između psa i deteta bilo je šezdeset metara zapenušane vode. Podigla je glas i doviknula psu da bude hrabar. To ga nije okuražilo; stajao je podvijenog repa i drhtao. Okrenula se prema njemu.

Dečak je ustao. „Ostavi ga“, doviknuo je, „neka pliva“. S mesta na kojem je stajao video je koliko je voda duboka a dete malo. „Neka pliva.“ *Može li da ga čuje s te udaljenosti?*

Dete je, ne obraćajući pažnju, svlačilo odeću, pravilo od nje zavežljaj, vraćalo se gazeći polugolo kroz vodu prema psu, pridržavajući rukom zavežljaj na glavi. Kada je stigla do psa, trgnula je povodac i skočila u plimu koja je jurila kovitlajući joj se oko grudi.

Dečak je zaurloao: „Budalo, budalo jedna!“ – i pošao niz dinu prema plaži poskakujući i hramljući, dok je pas, koji je sada plivao svom snagom, očajnički podižući glavu iznad vode i pljuskajući šapama, veslao ispred deteta, koje je polako gazilo kroz vodu jer mu je smetao zavežljaj odeće.

Dečak je stigao do vode baš kada je pas iskočio na obalu i dobro ga iskvasio otresajući se. Na nekoliko metara od obale, devojčica se spotakla o nešto ispod vode i delimično potonula, ali ipak je uspela da ne pokvasi zavežljaj.

Setivši se da je u Francuskoj, dečak je urlao: „*J'arrive! Idiote! Espèce de con! Attendez. J'arrive. Au secours!*“^{***} Zagazio je u vodu i uhvatio je za ruku. „*Tenez fort*“, vikao je, „*ma main*.“^{**} Izvući ću te. *Venez vite. Quel horreur!*“^{****} Ispustio je štap i dograbio zavežljaj odeće. „*C'est dangereux*.“^{****}

Devojčica je šćepala štap baš kad se more spremalo da ga odnese, i pružila mu ga pošto je izašla iz vode. Imala je smeđe oči i bila modra od hladnoće. „Daj mi odeću, molim te!“ Istrgla mu je zavežljaj iz ruku. „Okreni se na drugu stranu“, rekla mu je dok je oblačila suknju i navlačila džemper preko glave, diskretno podizala gaćice ispod suknje i cedila ivicu potkošulje koju nije skinula. Drhtala je. „Nisi morao“, rekla je nezahvalno, cvokoćući. „Nije mi bila potrebna pomoć.“

„Znači ti si Engleskinja?“, upitao je dečak, koji je cedio nogavice osećajući se glupo.

„Da.“

„Ja sam Kozmo“, rekao je dečak.

„Stvarno?“

„Pas ti je prilično glup“, rekao je Kozmo gledajući psa kako se valja po kratkoj travi koja je rasla na dini, i češe leđa o jedan busen.

„Samo ne voli vodu.“ Vezala je mašnu koja joj je visila s pletenice. „Moram da nađem cipele.“ Pažljivo gazeći bosim nogama, otišla je prema stenama. Pas je prestao da se valja, skočio i pošao za njom.

* Franc.: Evo me! Idiote! Glupačo! Čekajte! Stižem. Upomoć! (Prim. prev.)

** Franc.: Uhvati me čvrsto za ruku. (Prim. prev.)

*** Franc.: Brzo dođi! Kakav užas! (Prim. prev.)

**** Franc.: Opasno je. (Prim. prev.)

Kad je stigla do stenja koje je okruživalo podnožje litice, Kozmo je doviknuo za njom: „Kako se zoveš?“ Dete nije odgovorilo, ali mu se s litice vratilo: „...oveš ...oveš ...oveš“. Stajao je kraj vode koja je, dostigavši najviši nivo, nežno uzdisala napred-nazad i poverljivo gladila pesak. „Mogla si da se udaviš“, zaurloao je Kozmo za njom u slučaju da to ne zna.

Našla je cipele i čarape; gledao je kako ih obuva. Zatim je pošla uz liticu skaćući kao mlada koza, dok ju je pas sledio. Na vrhu je zastala, osvrnula se prema njemu, podigla ruku, mah-nula mu i otišla.

„*Con*“, povikao je Kozmo. Prethodnog dana je naučio tu reč. „*Con!*“

Pantalone su mu mokre, koleno ga boli, a treba još dugo pešačiti nazad, do puta gde mora da uhvati prevoz, poluvoz-polutramvaj, kojim će preko Sen Brijaka i Sent Enoga stići do Dinara.

U tramvaju, trudeći se da ne obraća pažnju na putnike koji su radozno gledali njegove mokre noge, Kozmo se tešio. Ona je još dete, nije prava devojka. Imao je petnaest godina i jedva je čekao da upozna devojke, da sazna sve o njima.